

måndag 2 januari 2017

2nd ringde mig från bryggan strax efter tolv på natten: 168,42, sa han. Ok, hyggligt av honom, men han hade missuppfattat saken lite grand. Det var ju *exakt* när vi nådde 168 grader väst jag ville vara med om. 42 minuter kvar till dit innebär två timmar till, alltså närmare klockan 2. Men jag tyckte det kändes ofint att påpeka detta, eftersom han ju trots allt varit hygglig nog att ringa upp mig som jag bett honom om, så jag sa inget. Och förresten, om man nu inte snöar in på absolut exakt 168 – hela grejen är ju oprecis. Jag vet inte exakt på vilken längdgrad Borås ligger. Den är *ungefär* 12 grader öst, ungefär alltså.

Jag fotade och grejade som om det var den exakta halvvägspunkten som uppnåts. Från och med nu kommer det alltså att vara närmare hem i färdriktningen än tillbaka, samma väg jag kommit. Det är nu lika bra att fortsätta åt öster, för det blir närmare, jämfört med att åka tillbaka mot väster.

Hittills har jag varit på väg bort. Från och med nu är jag *på väg hem*. (Hem till det permanenta undantagstillståndet på Söderljungsgatan 7.... Nä, kom igen, nu ska du inte vara sån... Det blir annorlunda när resan är gjord, eller hur?).

Kan undra när kaptenen, den bluffgubben, skall tillkännage att vi korsat datumlinjen och alltså skall räkna tillbaka ett datum, alltså när vi går från 2 jan tillbaka till 1 jan? Egentligen passerade vi ju denna linje redan den 1 jan, vilket innebär att vi *borde* ha firat nyår två gånger.

Jag gjorde det, jag höll mig vaken till kl 2, och gick upp till bryggan igen. 168 grader väst (fått det på hjärnan) uppnåddes kvart över 2, nästan precis enligt beräkningarna. Tog en serie bilder med 750:an. Tänkte först filma med telefonen, men den går inte att lite på under så svaga ljusförhållanden. Jag fick fyra bilder med läget: 168 grader, 00 minuter, 001 sek (heter det så?). Det var så bra inprickat det kunde; sekunderna bläddrar fram 10 i taget; på nästa bild är det redan 167.59.991.

Nu är klockan 2.27 och jag sitter i min hytt och skriver. Tar en öl, dels för att fira att jag hunnit halvvägs, dels för att jag är lite småhungrig. Jag har inget annat att äta, och det är ju, som bekant, mycket kalorier i öl.

När det gäller dagar har jag inte riktigt kommit halvvägs. Om jag kommer hem 31 mars har resan tagit 175 dagar. Hälften av det är 87,5. När den dag som precis påbörjats är slut har jag varit på väg i 87 dagar, fattas en halv dag alltså. Men troligen kommer jag inte hem 31 mars, inte om båten når Rotterdam 30 mars. Troligare är någon dag in i april (om jag inte kommer hem långt tidigare av någon anledning). Anländer jag till Borås 5 april har nog resan tagit 181 dagar, om man räknar de faktiska 24-timmarsdygnen, eftersom 2 januari måste avverkas två gånger, men 180 dagar om man räknar datum-dagar.

Kl 08.49

Dimmigt väder, för första gången under resan. Stark plirsol genom dimman, man har hela tiden känslan av att det kommer att lätta snart. De har stängt av luftkonditioneringen; tyckte det var kyligt igår kväll. Därför är det követ i hytten. Men jag har öppnat ett av fönstren och vädrat. Undrar fortfarande hur det skall tillkännages att vi vrider tillbaka datumet. Det är ingen ordning på sådana rutiner här; inte som på Aglaia.

Nu har jag läst ut Haruki Murakamis *Norwegian Wood*. Vad tyckte jag? Vad tänker jag? Jo, jag hade inga problem att läsa ut boken, 370 sidor. Lite tjatigt blev det på slutet. Jag tror inte han, Murakami, vet riktigt vad han vill säga. Den känslan hade jag också när jag läst *Kafka på stranden*. Men det måste man väl inte, som författare. Men jag tror jag skulle ha svårt att skriva en bok på det viset. Jag skulle oupphörligt fråga mig: Vad vill du ha sagt med detta? Hur ska du få ihop det här nu då? Osv.

Jag tyckte om huvudpersonen, Toru Watanabe. Hans eftertänksamhet, hans tålmod, hans ärlighet, hans förmåga att inte totalt förstöra sig själv och gå till botten, någonstans där i den

processen gör han något åt saker och ting, vidtar mått och steg, kämpar. Inte för att han löser något för gott, men han lever vidare, kämpar. Jag tycker om hans sätt att var försynt, inte såra någon annan i onödan. Låta andra vara i fred, inte döma, själv vilja vara i fred. Sen vilja ha kontakt naturligtvis, men inte med vem som helst. Hans ensamhet, hans närhet till några få.

Väldigt mycket dialog i boken, ändlösa samtal, ofta om små detaljer, oviktiga saker. Men också existentiella samtal.

En hel del sex, ganska frispråkigt. Det gillar jag. Sex som ett naturligt inslag i livet. Sex, ibland utan större åthävor, både för män och kvinnor.

Oerhört mycket sorg, ibland dold, ibland öppet redovisad. Självmordet finns där hela tiden som en möjlighet, visserligen sorglig, men en möjlighet. Naikos kille (som hon alltid är torr tillsammans med, däremot inga problem med att runka av honom, suga av honom) Kizuku begår självmord helt överraskande. Denna handling får oöverskådliga konsekvenser för både Naoko och Toru, deras liv styrs av detta självmord, deras sorg är oändlig.

Reiko, som spelar gitarr och röker oavbrutet, är en mycket positiv gestalt; så rakt på sak, så ärlig, så livsbejakande mitt i sorgen, åtminstone när det gäller att ge råd till andra. Hon och Toru är överlevare i sorgen, livsbejakande i sorgen. Konsten hjälper: musiken, litteraturen. Toru är en stor läsare. Han läser om romaner; största favoriten: *The Great Gatsby* av Scott Fitzgerald. Minns inte att den gjorde något större intryck på mig när jag läste den. Det var väl i Lund, på engelskan. Kanske skulle jag pröva att läsa om den?

Envis dimma hela dan, ibland tät, ibland mindre tät. Det ser hela tiden ut som om den skulle lätta när som helst, man kan nästan se den blå himlen om man tittar uppåt. Ljuset är väldigt starkt, till och med jag känner behov av solglasögon. Men nej, dimman hänger envist kvar. Jag har faktiskt inte varit ute alls idag, och klockan är nu fyra på eftermiddan.

Först noll kommunikation vid middan, som vanligt; en del prat på rumänska över huvet på mig bara. Men sen blev jag ensam kvar med den där temperamentsfulle rumänen (Ioan) som brukar snacka med kaptenen, och andra, gestikulerar och har sig. Han sitter bredvid mig vid matbordet. Han och jag blev ensamma kvar, och till slut sa jag nåt, kommer inte ihåg vad. Men då utbröt snart ett livligt samtal med politiskt innehåll; nåja, det var naturligtvis mest han som snacka. Jag sköt in ett och annat då och då. Och så ansträngde jag mig för att förstå. De här grabbarna snackar så risig engelska, så det är inte lätt för en döving, som undertecknad. Det är som att de är vana att höra den här dåliga engelskan omkring sig hela tiden, så de förstår den alldeles utmärkt. De hör aldrig någon riktig engelska. Då skulle de antagligen få problem. Jag däremot, hajar inte mycket av deras lingo, skulle gå mycket bättre med en engelsman eller amerikan, ja även med en australiensare eller nya zeeländare. Tycker också att min egen engelska blir sämre i det här sällskapet. Skulle jag försöka uttrycka mig lite bättre, lite mer idiomatiskt, då skulle de inte förstå ett skit.

Den här rumänen, som jag inte har listat ut vad det är för en, han påstod att den ende som har kunnat handskas med zigenarna i Rumänien, det var Ceaucesko. Han tvingade dem att dela på sig, att lösa upp sina getton och sina gäng. Enstaka romer tvingades bo med rumäner, i rumänska kvarter. Då skedde en viss integration.

När jag bad honom jämföra situationen i Rumänien före och efter kommunismens fall, sa han: Det är detsamma. Tidigare: politiskt förtryck, nu: ekonomiskt/kapitalistiskt förtryck.

Jag har köpt en flaska Johnnie Walker, Red Label, 9,88 USD för en liter. Som hittat. Men den här dimman är en provning. Allt är sämre, mindre, dimmigare, osv., jämfört med på Aglaia.

Det är fortfarande måndag 2 januari 2017, trots att jag sovit en natt och till och med morgon-rört mig fem varv runt båten, ätit frukost. Vi kör om den här dan, helt enkelt. Jag har räknat ut att vi nu

befinner oss i tidszonen för Hawaii, vilket innebär att vi är 10 timmar efter London, 11 timmar efter Sverige. Klockan är kvart i nio på förmiddagen här, kvart i åtta på kvällen i Sverige. 11 timmar att ta igen på min färd österut alltså.

Bra väder idag, soligt, medvind. Vi har nått 158 grader väst, 35 grader syd.

Året kommer inte igång. Den här 2:e januari varar för jävla länge.

Gjorde utflykt föröver efter lunch. Tänkte picknicken med en öl och en bok. Inte mycket läst dock, var för varmt och för ljust för det. Den vita boksidan bländar mig, behöver solglasögon. Såg en mörk lira och en med mörk ovansida, ljus undersida. Fråga: Vad gör de här ute? Om de inte dyker efter fisk, och det ser man ju dem aldrig göra, hur får de då tag i sin mat? Vad består den i? Är det icke häckande fåglar som syns så här långt från land? Är det någon som vet?

Räknade just på hur långt det är över Stilla Havet. Vi går med 15-16 knop, det blir åtminstone 30 km/tim. På 24 timmar hinner vi 72 mil. Överfarten till Panama tar 18 dygn. Det blir en sträcka på 1.296 rejäla svenska mil!